

Σχίσμα πραγμάτων καὶ ὀνομάτων

Η ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. Κόσμος καὶ ἄνθρωπος σχετίζονται σήμερον κατὰ τρόπον, διὰ τὸν ὁποῖον εἰς τὴν ἱστορίαν δὲν ὑπάρχει παράδειγμα. Ἡ σχέσις αὐτὴ ἀντανακλᾷ εἰς τὴν γλῶσσαν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι ἡ γλῶσσα δὲν λειτουργεῖ, ὅπως ἐλειτούργησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἱστορίας. Ἡ γλῶσσα ὑπῆρξεν ἡ ἄρθρωσις τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου, δηλαδή ὁ τρόπος τῆς πνευματικῆς ἐνανθρωπίσεως. Ἡ ἐσωτερικότης αὐτὴ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θεωρηθῇ εἰς τὴν μεταγενεστέραν, ἐκ τῶν παραδειγμάτων τῆς ἱστορίας γνωστὴν μας ἐξέλιξιν, ἀλλ' ἐσήμαινε τὴν πρώτην ἀπόστασιν μεταξὺ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου. Ἐντὸς τῆς ἀποστάσεως αὐτῆς ἐδημιουργήθη ὁ πολιτισμός.

Ἡ γλῶσσα ἐτοποθέτησε τὴν διαφάνειάν της μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ πραγμάτων καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διέστειλε τὸν ἄνθρωπον ἐκ

τῆς πραγματικότητος. Μέσω τῆς γλώσσης βλέπει ὁ ἄνθρωπος διὰ πρώτην φοράν τὸν κόσμον ὡς κόσμον καὶ τὸν ἑαυτὸν του ὡς ἄνθρωπον. Μὲ τὴν διαστολὴν ἀνθρώπου καὶ κόσμου ἡ γλῶσσα διέσπασε τὴν ἐνότητα τοῦ εἶναι καὶ παρουσίασε τὴν ὑποκειμενικὴν καὶ τὴν ἀντικειμενικὴν πλευρὰν τῆς πραγματικότητος. Ὁ κόσμος ἀπέκτησεν ἕκτοτε δύο σκηνάς, ὅ,τι συνέβαινε ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅ,τι συνέβαινε ἐκτὸς τοῦ κόσμου. Ἀσφαλῶς ὁ κόσμος ἀπὸ μιᾶς ἀπόψεως περιβάλλει τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ μιᾶς ἄλλης ὅμως ἀπόψεως περιβάλλει ὁ ἄνθρωπος τὸν κόσμον. Ὅπωςδήποτε, οἱ δύο κόσμοι, τὸ περιβάλλον καὶ ὁ ἄνθρωπος, παύουν νὰ ταυτίζωνται, διὰ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ σχετισθοῦν. Ὅπως ὁ κόσμος περιέχει τὸν ἄνθρωπον, μὲ τὴν γλῶσσαν ὁ ἄνθρωπος περιέχει τὸν κόσμον καὶ ὅπως ὁ κόσμος ἐπιβάλλει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὠρισμένας πράξεις, ἀναλόγως ἀρχίζει νὰ ἐπιβάλλῃ καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον ὠρισμένα γεγονότα.

Εἰς τὸν κόσμον προσπαθοῦν θεβαίως νὰ ἐπιβάλουν τὴν θέλησίν των καὶ τὰ ζῶα, τὸ πρᾶγμα ὅμως γίνεται μὲ τὴν σωματικὴν των δύναμιν. Καὶ ὅταν ἀκόμη τὸ ζῶον ἐφαρμόζῃ μίαν τακτικὴν, συμμετέχει εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς φυσικῶς, χρειάζεται δηλαδὴ ὅπωςδήποτε τὸ σῶμα του, τὴν μυϊκὴν του συμπαράστασιν. Μὲ τὴν γλῶσσαν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀπεμακρύνθη ἐκ τῆς φύσεως καὶ συνάμα τῆς ἔδωσε κατευθύνσεις, ἢ ἀκολουθία τῶν ὁποίων δὲν χρειάζεται ἀπαραιτήτως τὴν φυσικὴν του συμμετοχὴν. Ἡ γλῶσσα ὑπῆρξεν ὁ μεταφυσικὸς τρόπος κυριαρχίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ κόσμου. Τὰ ὀνόματά της ἦσαν ἢ θέλησις τῶν πραγμάτων εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ πρώτην φοράν ἡ πραγματικότης ὑφίσταται μίαν θέλησιν ἐπέκεινα τῆς καθαρῶς φυσικῆς δυνάμεως, ὅταν ἐνεφανίσθη τὸ ὄνομα. Ὅ,τιδήποτε ἐν συνεχείᾳ ἐφεῦρεν ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς πραγματικότητος, ὑπῆρξεν ὑποβολὴ τοῦ ὀνόματος. Δὲν ἦτο τὸ βέλος ἢ αἰτία τοῦ φόνου τῶν θηραμάτων, ἀλλὰ τὸ μέσον τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον ὑπεχρέωνε τὸ ζῶον νὰ μὴ τραπῇ εἰς φυγὴν. Ἄλλο μέσον τῆς γλώσσης διὰ τὴν κατάκτησιν τῶν ζῴων ἦτο ἢ ἀπεικόνισις των εἰς τὸ σπήλαιον. Τὸ ὄνομα τοῦ ζώου προέβαλλε τὴν ἐσωτερικὴν του παράστασιν εἰς τὸν τοῖχον, ἀπέκτα ὄρατὴν ἐμφάνισιν, ἢ ὁποία ἦτο καὶ συγχρόνως δὲν ἦτο τὸ ἀντικείμενόν της. Ἡ γλῶσσα ὑπῆρξε τὸ μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ πράγματος.

Ὅταν ἀπουσίαζεν ἡ πραγματικότης, ἦτο δυνατὸν νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ ἡ γλωσσικὴ τῆς ἔκφρασις. Ἡ γλῶσσα προσέφερε τὸν κόσμον εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀκόμη καὶ ὅταν ὁ κόσμος δὲν εἶχεν αὐτὴν τὴν διάθεσιν. Ὅ,τι δὲν ὑπῆκουεν εἰς τὴν λέξιν, τὴν ὑπεχρέωνε νὰ ἐνσαρκωθῇ καὶ μὲ τὴν νέαν της ἐμφάνισιν νὰ τὸ ὑποτάξῃ. Ἐντεῦθεν ἀναχωρεῖ ὀλόκληρος ἡ τεχνικὴ δραστηριότης τοῦ ἀνθρώπου, τὸ οὐσιῶδες ὅμως δὲν ἦτο ἢ ὑποβολὴ τῆς λέξεως, ἀλλὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἐντὸς τῆς λέξεως ἢ ὕλη ἔχανε τὴν ὕλικὴν τῆς ιδιότητά καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ὕλικὴν τῆς δύναμιν. Μὲ τὴν γλῶσσαν ὁ ἄνθρωπος προ-

έβαλεν ἐντός του τὴν πραγματικότητα, τῆς ἔδωσε πνευματικὴν μορφήν, δηλαδή τὴν ἀπήλλαξε ἐκ τῆς ὕλης καὶ τὴν περιώρισε ἐντός του. Ἔτσι ὁμως δὲν ὑπέκυψε μόνον ὁ κόσμος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος ἔγινεν ὁ φορεὺς τῆς πνευματικῆς διαστάσεως τοῦ κόσμου, τὸ ζῶον τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου.

Χωρὶς γλῶσσαν τὰ ὑπόλοιπα ζῶα συμφύρονται πρὸς τὸν κόσμον, εἶναι διὰ τοῦτο πολὺ ἐγγύτερον τῆς πραγματικότητος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, τόσον κοντά, ὥστε δὲν χρειάζεται νὰ τὴν ὀνομάσουν, νὰ τὴν διαστείλουν ἐκ τῆς ἰδικῆς τῶν ὑπάρξεως. Μὲ τὰ μάτια τῶν ἀνακαλύπτουν, ὅτι ἔχουν ἀνάγκην ἢ ὅτι φοβοῦνται, μὲ τὴν κίνησίν τῶν τὸ πλησιάζουν ἢ τὸ ἀποφεύγουν, ζοῦν δηλαδή ὡς προεκτάσεις τῆς πραγματικότητος, ἄλλοτε διὰ νὰ τὴν ἀφομοιώνουν καὶ ἄλλοτε διὰ ν' ἀφομοιωθοῦν χωρὶς ἄλλην μέθοδον πλὴν τῆς πράξεως, τῆς ἐπιθέσεως εἴτε τῆς φυγῆς.

Ἡ πράξις ἀντικαθιστᾷ λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν ζῶων τὸν λόγον. Τὸ ζῶον εἶναι διὰ τοῦτο μόνον πράξις, ὁ ἄνθρωπος ὁμως εἶναι ἐπὶ πλέον, ὅτι καθορίζει τὴν πράξιν. Ἐνῶ τὸ ζῶον ἐντυπώνεται τὴν πραγματικότητα, ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνεται ἐκ τῆς πραγματικότητος καὶ ἐνῶ τὸ ζῶον τὴν ἀφήνει νὰ τοῦ ὑπαγορεύη, τί πρέπει νὰ κάνῃ, ὁ ἄνθρωπος τῆς ὑπαγορεύει, τί πρέπει νὰ γίνῃ. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος σπεῖρει τὴν γῆν, διατάσσει τὴν πραγματικότητα νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν θέλησίν του. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος σχετίζεται ἐσωτερικῶς πρὸς τὴν πραγματικότητα, τὴν ἐγκλείει ἐντός τοῦ λόγου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκείνη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ πράξῃ, ὅτι θέλει, ἀλλ' ὅτι τῆς ὑπαγορεύει ὁ λόγος. Ἐὰν λοιπὸν σήμερον ἡ πραγματικότης παύῃ νὰ ὑπακούῃ εἰς τὸν λόγον, νὰ περιορίζεται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ ἐφαρμόζῃ, ὅτι θέλει ὁ ἄνθρωπος, ἡ γλῶσσα ἔχει χάσει τὴν μεταφυσικὴν τῆς δύναμιν.

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΑΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ γλῶσσα χάνει τὴν μεταφυσικὴν τῆς δύναμιν σημαίνει, ὅτι ἡ σχέσις μεταξὺ γλωσσικῆς μορφῆς καὶ ἀντικειμενικοῦ περιεχομένου διαλύεται. Ἡ γλῶσσα ὀνομάζει τὴν πραγματικότητα, ἀλλ' ἐκείνη δὲν περιορίζεται ὑπὸ τοῦ λόγου. Ἡ πραγματικότης δέχεται τὸν λόγον, ἀλλὰ δὲν προσαρμόζεται εἰς τὸν λόγον. Συμβαίνει δηλαδή σήμερον τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ὄνομα νὰ εἶναι δύο παράλληλα γεγονότα καὶ ὄχι τὸ βασικὸν συναμφοτέρον τῆς γλώσσης. Τὸ γλωσσικὸν περιεχόμενον γίνεται κατὰ κάποιον τρόπον εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἀνεξάρτητον τῆς μορφῆς του, ὑπάρχει καὶ συμπεριφέρεται χωρὶς μορφήν, χωρὶς νὰ ὑπολογίζῃ τὴν γλῶσσαν καὶ συνεπῶς νὰ ἐλέγχεται ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γλωσσικὴ μορφή ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ἀναφέρεται εἰς τὸ περιεχόμενον τῆς, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν δὲν τὸ διαμορφώνει. Ὅσοι λέγουν «θερμοπυρηνικὴ δόμδα», χρησιμοποιοῦν μίαν γλωσσικὴν ἔκφρασιν, ἡ ὁποία δὲν καλύπτει τὸ ἀντικείμενον τῆς. Διὰ τοῦτο σήμερον

ὑπάρχουν λόγοι π ε ρ ἰ θερμοπυρηνικῶν βομβῶν καὶ ἡ θερμοπυρηνικὴ πραγματικότητα. Ἐνῶ τὸ ὄνομα προσπαθεῖ νὰ περιορίσῃ τὸ πρᾶγμα, ἐκεῖνο τροποποιεῖται καὶ μεγεθύνεται ἐκτὸς τοῦ ὀνόματος.

Ἡ πραγματικότης σήμερον ἀπέκτησε μίαν εἰδικὴν γλῶσσαν, παρᾶλληλον πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνθρωπίνη γλῶσσα ἔχει ποιοτικὸν χαρακτήρα, διακρίνει τὴν ἐσωτερικὴν διαφορὰν τῶν πραγμάτων, διακοσμεῖ τὸ κράτος τῆς οὐσίας. Ἀφ' ὅτου ὁμως δημιουργεῖ τὸν κόσμον ἢ τεχνικὴν, ἐτάχθη ἡ πραγματικότης ὑπὲρ τῆς ποσότητος. Ὅ,τι-δήποτε ἔχει τεχνικὴν φύσιν, εἶναι διαφορισμὸς ἐνὸς ποσοῦ. Ὡς γλῶσσαν ἔχει λοιπὸν ἡ σημερινὴ πραγματικότης τὴν ἑκτασιν. Τὰ τεχνικὰ πράγματα δὲν ὠριμάζονται, ὥστε νὰ ὑπάρχη μεταξύ των μία ποιοτικὴ διαφορὰ, ἀλλὰ παρουσιάζονται αἰφνιδίως, ὥστε νὰ ἔχουν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ποσοτικὸν χαρακτήρα καὶ ἡ διαφορὰ των νὰ συνίσταται εἰς τὸ κάλυμμα εἴτε εἰς τὸ μ ε τ ρ ο ν τῆς ἐσωτερικῆς των δυνατότητος. Τὰ τεχνικὰ πράγματα ἐπεκτείνονται δηλαδὴ χωρὶς ἐσωτερικὴν ἀνάπτυξιν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐπαναλαμβάνουν ἢ μεταβάλλουν τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὰ ποσοτικά των δεδομένα. Ἐφ' ὅσον ἀνήκουν εἰς τὴν ἰδίαν κατηγορίαν, ἡ διαφορὰ των δὲν εἶναι ἐσωτερικῆς φύσεως, ἀλλ' εἴτε ἡ ὄψις εἴτε ἡ ἀριθμητικὴ των σχέσις, μία π ο σ ο τ ι κ ῆ δ ι α φ ο ρ ᾶ. Τὸ πρᾶγμα ἔχει μεγάλην σπουδαιότητα, διότι σημαίνει, ὅτι τὰ φαινόμενα ὄρια τῶν σημερινῶν πραγμάτων δ ἐ ν ἔ χ ο υ ν ο ὐ σ ι α σ τ ι κ ὸ ν χ α ρ α κ τ ῆ ρ α, ἐφ' ὅσον κατὰ βάθος ἡ οὐσία των, ὡς ποσοτικῆς φύσεως, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη μίαν σταθερὰν μορφήν. Ἡ ποσότης ἔσχισε σήμερον εἰς τὰ δύο τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ ὄνομα, οὕτως ὥστε τὸ πρᾶγμα νὰ μὴ πειθαρχῇ εἰς τὰ γλωσσικά του ὄρια, ἐφ' ὅσον τὰ ὄρια αὐτὰ δὲν περιορίζουν τὴν ἀριθμητικὴν του οὐσίαν.

Τὸ γεγονός αὐτὸ συνεπάγεται τὸ τέλος τῆς μεταφυσικῆς κυριαρχίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς πραγματικότητος καὶ τὴν ἔναρξιν ἐνὸς αἰῶνος, ἡ ἰκανότης τοῦ ὁποίου αὐξάνει τὴν δύναμιν καὶ τὴν δικαιοδοσίαν τῶν πραγμάτων καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐρίσκει τρόπους προσαρμογῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ πράγματα. Μὲ τὴν ἐπικράτησιν τῆς ποσότητος εἰς τὴν ἱστορίαν ἀντεστράφησαν οἱ ὅροι τῆς ὑπακοῆς μεταξύ ἀνθρώπου καὶ πραγματικότητος. Ἡ νέα στάσις τοῦ ἀνθρώπου ἐντὸς τοῦ κόσμου, παρὰ τὰς ἐπιφάσεις, εἶναι παθητικὴ. Ἡ τεχνικὴ εἶναι ὁ ὅρος καὶ ἡ συστηματοποίησις αὐτοῦ τοῦ πάθους, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ ἀνθρώπος ἀντιμετωπίζει ἕνα κόσμον ἐντελῶς διάφορον τοῦ κόσμου τῆς γλῶσσης. Ὅλαι αἱ διαφοραὶ, τὰς ὁποίας ἡ γλῶσσα εἶχε διαπιστώσει εἰς τὸν κόσμον καὶ κατὰ συνέπειαν εἰς τὴν σχέσιν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, τίθενται σήμερον ὑπὸ αἴρεσιν. Ἡ διαβάθμισις μεταξύ τῶν πραγμάτων εἶναι εἰς τὴν ἐποχὴν μας βασικῶς ποσοτικὸν χαρακτήρος, ἥτοι τὰ πράγματα εὐρίσκονται μεταξύ των εἰς ἕνα συναγωγισμὸν δυνάμεως καὶ συγχρόνως ὁ ἀνθρώπος ἀρχίζει νὰ ἐκτιμᾷ τὸν κόσμον ἀναλόγως ἀριθμητικῶν καὶ μόνον σχέσεων. Ἐφ' ὅσον ἐξ ἄλλου μεταξύ μορφῆς καὶ περιεχομένου κατὰ βάσιν δὲν ὑπάρχει ἀρ-

γανική σχέσις, ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ κόσμος συνάπτουν μίαν σχέσιν ἐπιφανείας, εἶναι δηλαδή καὶ ὁ μὲν καὶ ὁ δὲ χωρὶς περιεχόμενον. Μεταξύ των δὲν ὑπάρχει μία κοινωνία δάθους, ἀλλὰ μία κοινωνία τῆς ἐξωτερικῆς παραστάσεως.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΑΜΟΡΦΟΥ. Ἡ διαφορὰ τῶν σημερινῶν πραγμάτων καὶ γεγονότων τοῦ κόσμου συνίσταται εἰς τὴν ποσοτικὴν των ἔκφρασιν. Συμβαίνει λοιπὸν αὐτοκίνητα νὰ ἔχουν βασικῶς τὸν ἴδιον κινητῆρα καὶ ἡ διαφορὰ νὰ ἔγκειται εἰς τὴν ἰπποδύναμιν· ἀεροπορικὰ δυστυχήματα νὰ σημαίνουν θάνατον ἀνθρώπων καὶ ἡ διαφορὰ νὰ ἔγκειται εἰς τὸ πόσοι φονεύονται· χειροβομβίδες καὶ τηλεκατευθυνόμενοι πύραυλοι νὰ καταστρέφουν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ἡ διαφορὰ νὰ ἔγκειται εἰς τὸ βεληνεκὲς καὶ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς. Ἀπὸ αὐτῆς τῆς πλευρᾶς τὰ τεχνικὰ ἔργα κατ' οὐσίαν δὲν ἔχουν ὄρια. Εἶναι δηλαδή δυνατὸν νὰ προσλαμβάνουν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην ὄψιν ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ, τὸ ὑποῖον ἐκπροσωποῦν, νὰ ἔχουν σημασίαν ἐπὶ τῆ βάσει τῆς ποσοτικῆς των ἔκφρασεως, ἡ ὁποία εἶναι πάντοτε προσωρινή, τοποθετημένη αὐθαιρέτως εἰς μίαν ὑποδιαίρεσιν τῆς κλίμακος μιᾶς ἀπεριορίστου δυνατότητος.

Τὰ πράγματα καὶ τὰ γεγονότα τοῦ κόσμου τείνουν νὰ γίνουν σήμερον συνδυασμοὶ ποσοτήτων, νὰ εἶναι δηλαδή σχήματα ἐμφάνισης τοῦ ἀμόρφου. Ἡ ποσότης εἶναι ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον τὸ ἄμορφον ἀνέρχεται εἰς τὸν κόσμον τῶν σχημάτων, ὄχι ὅμως διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὴν οὐσίαν του, διότι τότε θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι ἄμορφον καὶ θὰ ἐγένετο μία ποιότης, ἀλλὰ διὰ νὰ συμβάλῃ μὲ τὴν συμβατικὴν του ὄψιν εἰς τὴν διαρρύθμισιν τοῦ κόσμου. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὸ ἄμορφον δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προβάλλῃ ἀξιώσεις σταθερότητος, ἀλλὰ δέχεται διὰ τῆς προσθήκης, μιᾶς ἐντελῶς ἐξωτερικῆς ἐπεμβάσεως, πάντοτε ἄλλο σχῆμα.

Ἡ πρόσθεσις ἀποτελεῖ ὡς ἐκ τούτου τὸν βασικὸν νόμον τῶν τεχνικῶν διαφορῶν. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ ἐκάστοτε μορφή της, δηλαδή ἡ ἐκάστοτε ἐμφάνισις τῆς ποσότητος, εἶναι ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα ἐντελῶς τυχαία. Ἐνδέχεται νὰ μεταβάλλῃ τὰ στοιχεῖα της, ἀλλ' οὔτε ὑπὸ τὴν προηγουμένην οὔτε ὑπὸ τὴν μετέπειτα μορφήν της νὰ κἀνῃ νῆξιν περὶ τοῦ πράγματος, τὸ ὁποῖον ποσοτικῶς χαρακτηρίζει. Ἡ ποσότης δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν τὴν περιορίζει. "Ὅταν τὰ πράγματα διακρίνονται ἀναλόγως τῆς ποσότητος, ἡ οὐσία των μένει εἰς τὴν σκιάν τοῦ ἀριθμοῦ. Ἡ μία συσκευὴ στοιχίζει ἀναλόγως τῶν ἀριθμητικῶν της δομῶν περισσότερον τῆς ἄλλης καὶ πρέπει διὰ τοῦτο νὰ προτιμηθῇ ἢ νὰ μὴ προτιμηθῇ, εἰς τὸ ἐρώτημα ὅμως, τί εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, δὲν ἀπαντᾷ ἡ διαφορὰ τῆς τιμῆς ἢ τῶν ποσοτικῶν στοιχείων καὶ πο-

λὸ ὀλιγώτερον ἢ ἐξωτερικὴ τῆς ἐμφάνισις.

Ἐνῶ ἡ μορφή τῆς ποιότητος εἶναι πάντοτε μία καὶ ἡ αὐτή, διότι συμπίπτει πρὸς τὴν οὐσίαν, εἶναι ἀπλῶς ὁ τρόπος παρουσιάζσεως τῆς οὐσίας, ἡ δυνατότης ἐνὸς φυσικοῦ ἢ πνευματικοῦ γεγονότος νὰ γίνῃ ἀντικείμενον παρατηρήσεως, ἡ ποσότης ἔχει πάντοτε νέαν μορφήν, δὲν περιγράφει, ὅτι ἔχει ὡς βάσιν, ἀλλὰ τὸ σχηματοποιεῖ, διὰ νὰ τὸ τακτοποιήσῃ, χωρὶς νὰ δίδῃ οὔτε τὴν παραμικρὰν πληροφορίαν περὶ τοῦ τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἴδιον ὑπὸ τὸ ποσοτικὸν του ἔνδυμα. Ἐὰν λοιπὸν διὰ τὴν ποιότητα ὁ τρόπος παρουσιάσεως εἶναι ἡ ὁρατὴ οὐσία, ὅπου ἐμφανίζεται ἡ ποσότης, ἡ ἐμφάνισις τῆς εἶναι διὰ τὴν φύσιν τοῦ πράγματος ἐπουσιώδης. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον τὰ σύγχρονα πράγματα δὲν ἔχουν πραγματικῶς ποιοτικὴν διάκρισιν μεταξύ των, ἀλλ' ἡ ἐκάστοτε μορφή των εἶναι ὁ τρόπος παρουσιάσεως ἐνὸς κατὰ βάσιν ἀμόρφου γεγονότος. Ἐμφανίζονται λοιπὸν τὰ τεχνικὰ πράγματα ὑπὸ διάφορα σχήματα, δὲν ἀναφέρονται ὅμως τὰ σχήματα αὐτὰ εἰς τὴν οὐσίαν, ὅχι διότι δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ διότι θὰ ἐχρειάζετο μία ἄλλη γλῶσσα, διὰ νὰ τὰ ἐκφράσῃ. Τὰ τεχνικὰ πράγματα ἀποτελοῦν κατὰ τοῦτο τὴν πρόφασιν τῆς παρουσιάσεως μιᾶς οὐσίας χωρὶς σταθερὰ ὄρια καὶ ἐπομένως μεταβλητῆς ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου χάνουν σήμερον, ὅσον περισσότερο ἐκτεχνικεῖται ὁ κόσμος, τὴν ποιοτικὴν των διάκρισιν καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ποσοτικὴν φύσιν, π.χ. τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἄδικον, ἡ ἐκάστοτε ὄψις τῶν ὁποίων, ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐρμηνεύεται ἡ πράξις, εἶναι δυνατὸν νὰ μεταβάλλεται, ὅπως ἀλλάζουν τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἀλλαγὴν δὲν χάνουν τὴν σημασίαν των, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχουν ποσοτικὴν φύσιν, τότε μόλις τὴν ἀποκτοῦν.

Ἡ σημερινὴ γλῶσσα ἀρχίζει λοιπὸν ν' ἀντανაკλᾷ τὸ ἀμορφον, τὴν γλῶσσαν τῆς ποσότητος. Ἡ ποσότης αὐξάνεται χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τὸν λόγον· τὰ πράγματα, τὰ ἐγκλήματα καὶ ἡ δύναμις ἐξογκώνονται ἀνεξαρτήτως τοῦ λόγου. Διὰ τοῦτο ὅλα τὰ φοβερὰ γεγονότα τῆς ἐποχῆς μας δὲν περιγράφονται, ἀλλ' ἀπλῶς σηματοδοτοῦνται. Οὔτε ὁ θάλαμος τῶν ἀερίων, οὔτε ὁ ἐμπρησμὸς τῆς Δρέσδης, οὔτε ἡ καταστροφή τῆς Χιροσίμας, οὔτε ὁ ἠλεκτρονικὸς ἐγκέφαλος, οὔτε ὁ καρκίνος, οὔτε ἡ F.B.I., ἡ General Motors, ἡ Philips ἢ ἡ ραδιενέργεια περιγράφονται. Ἀποκτοῦν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὰ σύγχρονα γεγονότα μιᾶν δυναμικῆν αὐτονομίαν. Ὁ λόγος δὲν ὑπάρχει, διὰ νὰ περιορίσῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' εἶναι ἀπλῶς τὸ σῆμα διὰ νὰ παρουσιασθῇ τὸ ἐκάστοτε ἄμορφον, μία ποσοτικὴ δυνατότης χωρὶς συγκεκριμένων περιεχόμενον. Διὰ τοῦ λόγου δηλαδὴ ἀνακαλεῖται σήμερον εἰς τὴν συνείδησιν ἡ ποσότης, ἡ ὁποῖα κατὰ βάσιν δὲν λέγεται, ἀλλὰ τὸ πολὺ συμβολίζεται δι' ἀριθμῶν. Ἡ μία λυχνία διακρίνεται τῆς ἄλλης ἀναλόγως τῶν Watt, ἡ μία βόμβα τῆς ἄλλης ἀναλόγως τῶν μεγατόνων T.N.T.

ΥΠΟ ΤΟΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΑΠΕΡΙΟΡΙΣΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ.

"Όταν σιωπήσουν οί αριθμοί, είναι δυνατόν νά λεχθῆ σχετικῶς πρὸς τὰ περιεχόμενα τοῦ συγχρόνου κόσμου ὅ,τιδήποτε. Δηλαδή τὰ περιεχόμενα αὐτὰ εἶναι εἰς θέσιν νά παρουσιασθοῦν ὑπὸ τὴν ἄλφα ἢ τὴν βῆτα μορφήν, νά ἔχουν ἄλλοτε τὴν μίαν καὶ ἄλλοτε τὴν ἄλλην σημασίαν. Συνήθως, ὅταν δὲν συγκρούουν τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νά τοποθετοῦνται ὅπως ὅπως εἰς τὴν ἔκφρασιν, ὅσα «λέγονται» ἀριθμητικῶς παραμένουν ἐκτὸς τοῦ λόγου. Ἀναφέρονται εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ δὲν εἰσέρχονται εἰς τὴν γλώσσαν του. Ὑπάρχουν, διὰ νά τοῦ ἐπιβάλλουν μίαν συμπεριφοράν, ὄχι διὰ νά τοῦ ἐπιτρέψουν νά τὰ ἐκφράσῃ. Ὅσοι ὁμιλοῦν σήμερον περὶ τεχνικῶν γεγονότων, περὶ τηλεοράσεως, ἐνὸς αὐτοκινήτου, τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρεύματος ἢ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, λέγουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὀρίζεται ὑπὸ τῶν πραγμάτων. Δὲν εἶναι δηλαδή ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δίδει τὴν μορφήν, περιορίζει τὴν πραγματικότητα καὶ τῆς ἐπιβάλλει τὴν θέλησίν του, ἀλλ' εἶναι τὸ τεχνικὸν γεγονός αὐτό, τὸ ὁποῖον τὸν διαμορφώνει, τὸν θέτει ὑπὸ περιορισμὸν καὶ τὸν ὑποχρεώνει νά προσαρμόσῃ ἀναλόγως τὴν συμπεριφοράν του.

Τὸ τεχνικὸν πρᾶγμα, μία σύνθεσις τοῦ ἀμόρφου, ἐκείνη ἢ δυνατότης, ἢ ὁποῖα δὲν χωρεῖ εἰς τὴν γλώσσαν καὶ ζῆ γλωσσικῶς ἐκ τῶν ψυχίων τοῦ λόγου, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει ποιοτικὸν πρόσωπον, διαμορφώνει σήμερον τὸν ἄνθρωπον καὶ κατευθύνει τὸν λόγον τοῦ ἀνθρώπου. Ὅ,τι ἔχει ἀπλῶς καὶ μόνον συμβατικὴν μορφήν, ἀποκτᾷ τὴν πρώτην θέσιν ἐντὸς τοῦ κράτους τῶν μορφῶν καὶ γίνεται τὸ παράδειγμα τῆς ἐκφράσεως. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ ἔκφρασις του παύουν δηλαδή νά ἔχουν ποιοτικὸν βάθος καὶ παρουσιάζονται κατ' ἀναφοράν πρὸς τὰ ποσοτικά των στοιχεῖα. Ὅ,τιδήποτε ἄλλο ἐχαρακτήριζε τὴν ποιοτικὴν ἔκφρασιν, τίθεται εἰς ἱστορικὴν διαθεσιμότητα. Ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ σήμερον τοὺς ποσοτικούς ὄρους τῆς ζωῆς, τοποθετεῖ ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν του ἐπὶ τῆς ποσότητος, δηλαδή κατασκευάζει ἀπεριόριστα γεγονότα καὶ ἐν συνεχείᾳ περιορίζεται εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὄρων, οἱ ὁποῖοι τὰ διατηροῦν καὶ τὰ ἐπαυξάνουν.

Εἰς τὴν διατήρησιν καὶ τὴν αὔξησιν τῶν ἀπεριορίστων γεγονότων ἐργάζεται σήμερον καὶ ἡ γλώσσα. Ἀφ' ἐνὸς μὲν συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν τὴν ἀνέχονται, ἀφ' ἑτέρου συνηθίζει εἰς τὴν ποσοτικὴν διάκρισιν καὶ δὲν τῆς κάνει ἐντύπωσιν ἢ ἐσωτερικὴν ποιότητος, εἰς τρόπον ὥστε νά βοηθῆ τὸν ἄνθρωπον νά ὑπερπηδᾷ τὰ ὄρια τῶν μορφῶν καὶ νά προσφέρεται χωρὶς ἐσωτερικὴν ἀντίστασιν εἰς τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ ἀμόρφου, εἰς ἐκεῖνα ἀκριβῶς τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶναι ἀδύνατον νά περιορίσῃ, ἐφ' ὅσον δημιουργοῦνται ἐκτὸς τῆς γλώσσης. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἡ γλώσσα σήμερον ἀποδεικνύει τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ἐλεγχούσης ποιότητος καὶ τὴν ἐλέγχουσαν πραγματικότητα, τὴν ἀνεξέλεγκτον θέλησιν τῆς ἐκάστοτε ποσότητος. Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς μας γίνεται ὑποτελής τῶν

πραγμάτων καθ' ὃ μέτρον συντρίβεται ὁ λόγος. "Ὅπως εἰς τὸν προ-
ανθρώπινον κόσμον «τὸν λόγον ἔχει» ἢ πραγματικότης καὶ τὰ ζῶα
ἀντιδρῶν ἄφωνα ἢ κραυγάζουν ἐνώπιόν της, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον
ἢ πραγματικότης κατορθώνει σήμερον διὰ τῆς τεχνικῆς νὰ διασπάσῃ
τὰ ὄρια τοῦ λόγου καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὴν γλωσσι-
κῶς ἀνεξέλεγκτον ποσοτικὴν τῆς διάθεσιν.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΧΡΟΝΟΝ.

Ἡ διάθεσις τῆς πραγματικότητος αὐξάνεται καὶ μεταβάλλει τὴν μορ-
φήν της εἰς τὴν ἐποχὴν μας παραπλεύρως τοῦ λόγου. Διὰ τοῦτο ὁ
σύγχρονος κόσμος διευρύνεται καὶ τροποποιεῖται, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ
προβλέπῃ καὶ νὰ γνωρίζῃ, τί θὰ συμβῇ τὴν ἐπομένην στιγμὴν.

Τὰ πράγματα παρουσιάζονται σήμερον εἰς τὴν ἱστορίαν χωρὶς
προειδοποίησιν, ὡς ἐὰν δὲν ἐχρειάζοντο τὸν χρόνον διὰ νὰ παρου-
σιασθοῦν, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ δείξουν, ὅτι ὑπάρχουν. Κατὰ κάποιον
τρόπον τὰ σύγχρονα πράγματα ἀρχίζουν καὶ περατώνουν τὴν ἐμ-
φάνισίν των ἐκτὸς τοῦ χρόνου καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ἐμφανισθοῦν ἐνώ-
πιον τῶν ἀνθρώπων, δὲν τὸν ἔχουν ἀνάγκην καὶ μένουν ἀπὸ τὴν ἀρ-
χὴν μέχρι τὸ τέλος, ὅπως εἶναι. Τὸ γεγονός ὅτι τὰ σύγχρονα πρά-
γματα ἐμφανίζονται εἰς τὸν χρόνον, ἀλλὰ μένουν ἐκτὸς τοῦ χρόνου,
σημαίνει διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὅτι ἔχει χαθῆ ὁ βασικός του σύνδεσμος
πρὸς τὰ πράγματα, ὅ,τι τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὰ παρακολουθῇ, νὰ διαρκῆ
μαζὶ των, νὰ συμπάσχῃ πνευματικῶς τὰ φυσικὰ των πάθη, νὰ
γνωρίζῃ, πῶς ἐξελίσσονται, ἀπὸ ποῦ ἔρχονται καὶ ποῦ πηγαίνουν, νὰ
προβλέπῃ, πότε θὰ ἐμφανισθοῦν καὶ πότε θὰ φύγουν, νὰ προετοιμά-
ζεται καὶ νὰ γνωρίζῃ τὸ μέλλον. Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν λοιπὸν ἄλλοτε εἰς
θέσιν νὰ βλέπουν, πῶς ὠριμάζον τὰ πράγματα, πῶς δέχονται τὸν
χρόνον εἰς τὴν οὐσίαν των, πῶς τοῦ προσφέρουν ὄρατὸν σχῆμα καὶ
τοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τὰ ὀλοκληρώσῃ καὶ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν τελικὴν των
μορφήν. Ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν μορφαι τοῦ χρόνου, ἐσήμαινε διὰ
τὴν γλῶσσαν, ὅτι τὰ ὀνόματά της εἶχαν διάρκειαν.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔλεγε τὴν λέξιν «σιτάρι» ἐφαντάζετο τὸ στάχυ,
τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ καρποῦ, τὸν ἥλιον καὶ τὴν φροντίδα, μήπως
ὁ καιρὸς χαλάσῃ, τὸ μέστωμα, τὸ χρῶμα, τὴν ὑπομονὴν καὶ τὸ θέ-
ρος, ὀλόκληρον τὸν σύνδεσμον τῆς ζωῆς μετὰ τὸ λειτούργημα, τὸ ὁποῖον
εὔρισκεν εἰς τὸ ὄνομα τὸ σύμβολόν του. Ἐκεῖνος πάλιν, ὁ ὁποῖος
ἔλεγε, «χρειάζομαι σπίτι», ἔπρεπε νὰ ἐργασθῇ ὁ ἴδιος εἰς τὴν οἰκο-
δομήν ἢ τοῦλάχιστον νὰ τὴν ἐπιβλέψῃ, νὰ συνδέσῃ τὴν μοῖραν του
μετὰ τὸ τόλμημα, νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἐκπλήρωσίν του, νὰ φοβηθῇ καὶ
νὰ ἐλπίσῃ, νὰ δοθῇ ὀλόκληρος εἰς τὴν οἰκοδομουμένην προσδοκίαν καὶ
εἰς τὸ τέλος νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ θαυμάσῃ τὸ ἐπιστέγασμά της
καὶ νὰ τοποθετήσῃ ἐντὸς τοῦ ὄρατοῦ της σώματος τὴν ὑπαρξίν του.
Εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν οἱ νέοι ἄνθρωποι δὲν ἀντικρῦζουν τὸ σι-

τάρι, αλλά πληροφορούνται την ύπαρξίν του, βλέπουν ίσως την φωτογραφικήν του ὄψιν ἢ κάποτε τὰ στάχυα, μίαν στιγμὴν τοῦ σιταριοῦ, ὅταν κάνουν ἐκδρομὴν. Ὄταν πάλιν χρειάζονται σπίτι, ἀσχολοῦνται ἐντατικῶς μὲ μίαν ξένην πρὸς τὸ σπίτι ἐργασίαν καὶ ὅταν ἀποκτήσουν τὴν οἰκονομικὴν του ἀντιστοιχίαν, μετακομίζουν εἰς τὸ διαμέρισμα, τὸ ὁποῖον ἄγνωστοι κατεσκεύασαν διὰ λογαριασμόν των. Τὰ δύο γεγνότα τοῦ παραδείγματος ἐξακολουθοῦν βεβαίως νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον ὄνομα, δὲν περιέχουν ὅμως ἐντὸς των τὸν χρόνον.

Ἰδίως ἐκεῖνα τὰ τμήματα τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν τὴν ἐποχὴν μας, δὲν ἐπιτρέπουν οὔτε εἰς τὴν φαντασίαν νὰ συλλάβῃ τὰ προηγούμενα τῆς παρουσίας των ἐντὸς τοῦ χρόνου. Ὅλα τὰ τεχνικὰ πράγματα εἶναι «χωρὶς παρελθόν». Εἰς τὴν θέσιν τοῦ χρόνου δημιουργίας ὑπάρχει μία σκιά, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐπικρατεῖ μέγας συνωστισμός, κανεὶς ὅμως δὲν διακρίνει, τί ἀκριβῶς συμβαίνει. Ἐκτὸς αὐτοῦ τὰ σημερινὰ πράγματα φοβοῦνται τὸν χρόνον. Δὲν παρουσιάζονται μόνον αἰφνιδίως καὶ μάλιστα συνήθως διὰ πρώτην φοράν, ἀλλ' ἔρχονται εἰς τὸν χρόνον ὑπὸ διωρίαν. Ὅτι κάνει τὴν ἐμφάνισίν του, ἀρχίζει μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου νὰ δυσυνασχετῇ, διότι ἀκόμη ὑπάρχει, νὰ θεωρῇ τὴν ὑπαρξίν του περιττὴν καὶ νὰ παραχωρῇ τελικῶς τὴν θέσιν του εἰς ἓνα διάδοχον, ὁ ὁποῖος καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχη ἄλλα γνωρίσματα, συνηθίζει νὰ ἔχη ἐντελῶς ἄλλην μορφήν καὶ ἄλλο ὄνομα.

Τὰ πράγματα γίνονται σήμερον ἄχρονα καὶ μοναδικὰ καὶ τὰ ὀνόματά των στιγμιαῖα καὶ χωρὶς μέλλον. Ἐντὸς τῶν ὀνομάτων αὐτῶν δὲν ἔχει ἐνσαρκωθῆ ἢ συνέχεια, δὲν ὑπάρχει καμμία ἐξέλιξις, δὲν ἔχουν δηλαδὴ τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων τὸ πλάτος τῆς ὠριμότητος καὶ τὸν πλοῦτον τῶν μορφῶν τοῦ χρόνου. Πράγματα καὶ ὀνόματα εἶναι εἰς τὴν ἐποχὴν μας μονοδιάστατα, περιέχουν μίαν ἀπολιθωμένην ὄψιν τοῦ κόσμου καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν χαρίζουν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀντιθέτως τοῦ παίρνουν τὴν ἐσωτερικὴν του διάρκειαν καὶ τὸν ἀπολιθώνουν εἰς μίαν συστηματικὴν προσωρινότητα χωρὶς μνήμην καὶ χωρὶς προοπτικὴν.

ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΒΛΗΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ. Τμήματα ἐπιφανειῶν διαδέχονται σήμερον τὸ ἓν τὸ ἄλλο, οἱ ἄνθρωποι ὅμως δὲν ἔχουν χρόνον, διὰ νὰ τὰ συγκρατήσουν, νὰ τὰ χωρίσουν καὶ νὰ ἐπιβάλουν τάξιν. Σχήματα ἐμφανίζονται καὶ ἄλλα παρέρχονται, προκαλοῦν πρὸς στιγμὴν τὴν προσοχὴν καὶ πάλιν βυθίζονται πίσω ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα τοῦ χρόνου. Ὁ ἄνθρωπος παύει νὰ ἐνθυμῆται, τί συνέβη καὶ νὰ προβλέπῃ, τί θὰ συμβῇ, χάνει τὴν ἐσωτερικὴν συνοχὴν τῶν πραγμάτων καὶ συγχρόνως τὴν ἰδικὴν του συνέχειαν, γίνεται κατάλογος ἀνομοίων καὶ παρεμφερῶν ἀντικειμένων καὶ προσέχει μόνον εἰς ὅ,τι προστίθεται εἰς τὸν κόσμον κάθε φοράν, ὥστε τούλάχιστον

να μὴ περάσῃ ἀπαρατήρητον καὶ νὰ γνωρίζῃ, ἔστω καὶ χωρὶς νὰ σχετίζεται μαζί του, ὅτι κάπου ὑπάρχει. Τὰ πράγματα συσσωρεύονται γύρω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἀσχολεῖται μαζί των, ἀποστηθίζει μόνον τὰ ὀνόματα, τὰ ὁποῖα κάποτε ἔχουν τὸ περιεχόμενον τῶν προηγουμένων, χωρὶς νὰ τὸ παραδέχωνται ἢ νὰ τὸ ἀφήνουν νὰ ἐννοηθῇ.

Εἶναι λοιπὸν σήμερον ὁ ἄνθρωπος πάντοτε νέος, χωρὶς πείραν, χωρὶς χρόνον, χωρὶς ἰδικήν του θέλησιν, ἐφ' ὅσον ὁ κόσμος, μὲ τὸν ὁποῖον σχετίζεται μεταβάλλει συνεχῶς μορφήν, ὡς ἐὰν τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὴν ὑπαρξίν του καὶ νὰ ὑποφέρῃ τὸν χρόνον. Τὸν χρόνον ὅμως διασπᾷ σήμερον, ὄχι μόνον ὅ,τι ἀμέσως περιβάλλει τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ὅ,τιδῆποτε παρουσιάζεται εἰς τὴν γῆν, ἀρκεῖ ν' ἀποδεικνύῃ, ὅτι δὲν ἔχει προκατόχους. Ὁ ἦχος καὶ τὸ φῶς πληροφοροῦν καθημερινῶς τοὺς πάντας, τί ἐμφανίζεται ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν εἰς τὸν κόσμον, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ δικαιολογῆται, ἐὰν δὲν γνωρίζῃ, τί προσετέθη ἀκόμη εἰς τὴν ἱστορίαν. Λέξεις συνωθοῦνται ἢ μία πλησίον τῆς ἄλλης, κάποτε συγκρούονται μεταξύ των, ὀνομάζουν, τί εἶναι καὶ τί δὲν εἶναι αὐταὶ ἢ αἱ ἀντίπαλοί των καὶ ὁ ἄνθρωπος, παρακολουθεῖ τὴν γλώσσαν νὰ σκέπτεται πρὸς χάριν του καὶ τελικῶς δίδει τὴν συγκατάθεσίν του εἰς ἐκείνην τὴν πρότασιν, ἢ ὁποῖα ἐπαυλαμδάνεται περισσότερο ἢ εἰς ἐκείνην τὴν λέξιν, ἢ ὁποῖα ἤχει ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων ἢ τοῦ ἀπέδειξε, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ τὸ ἀντικείμενόν της, ὅτι τὸ ἀντικείμενον αὐτὸ εἶναι καλύτερον τοῦ ἀντικειμένου μιᾶς ἄλλης λέξεως.

Χωρὶς νὰ φέρῃ ἀντίρρησιν ἢ καὶ ὅταν ἀκόμη ἔχῃ τὴν διάθεσιν, ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος δὲν κατορθώνει νὰ καθυστερήσῃ εἰς τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖον τοῦ κάνει ἐντύπωσιν, ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ θυσιάσῃ εἰς ὅ,τι ἀκολουθεῖ. Τὸ ραδιόφωνον, ἢ τηλεόρασις, τὰ ἐπίκαιρα, ὁ καθημερινὸς καὶ ὁ περιοδικὸς τύπος φροντίζουν, ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν συνεχῶς νέας καὶ ἐπιβλητικὰς παραστάσεις, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσουν, νὰ ἐκλέξουν ἢ νὰ συγκρίνουν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ διαφορὰ τῆς οὐσίας ἔχει χαθῆ, ὥστε ἀσήμαντα πράγματα νὰ ἐμφανίζωνται μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν σπουδαίων γεγονότων καὶ ἐκεῖνα πάλιν ἢ νὰ καταποντίζωνται ἢ νὰ διεξάγουν τὸν ἀγῶνα ἐπὶ ἴσοις ὅροις, ἔγινεν ἀπὸ τῆς μιᾶς στιγμῆς εἰς τὴν ἄλλην ὁ κόσμος θέατρον μιᾶς γιγαντομαχίας ἀντιπάλων ἐπιφανειῶν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπιτρέπονται καὶ ἐφαρμόζονται ὅλα τὰ μέσα ἐπικρατήσεως, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐπικράτησις αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἔχῃ συνέχειαν. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐλέγξῃ τὴν σχέσιν μεταξύ μορφῆς καὶ περιεχομένου καὶ ἔχει συνηθίσει εἰς τὰ μοναδικὰ καὶ τὰ παράδοξα, διὰ νὰ τοῦ κάνουν ἐντύπωσιν τὰ πράγματα καὶ τὰ γεγονότα τοῦ καιροῦ μας, πρέπει νὰ πάρουν ἐντυπωσιακὴν ὄψιν, νὰ συγκεντρώσουν ὅλην των τὴν ἐμφάνισιν εἰς ἓνα καὶ μόνον χαρακτηριστικὸν καὶ εἴτε ἔχει εἴτε δὲν ἔχει τὸ χαρακτηριστικὸν αὐτὸ πραγματικὸν ἀντίκρυσμα, νὰ τοῦ δώ-

σουν υπερθετικήν επίφασιν, με την ελπίδα να διασκεδάσουν προς στιγμήν τὸν ἄνθρωπον καὶ συνηθέστερον νὰ τοῦ ἐπιβάλουν ἕνα τρόπον ἐσωτερικῆς ἢ ἐξωτερικῆς συμπεριφορᾶς.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΒΟΛΗΣ ΚΑΙ ΑΝΩΜΑΛΙΑ ΤΗΣ ΟΜΑΛΟΤΗΤΟΣ. Ὁ κόσμος γίνεται εἰς τὴν ἐποχὴν μας ὑπερβολικός. Ὅ,τι ἀποκτᾷ δικαίωμα συμμετοχῆς εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἰκανότητα νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον, νὰ δείξῃ πόσον ὑπερτερεῖ ἔναντι αὐτῶν, τὰ ὁποῖα διαδέχεται ἢ ὑπάρχουν παραπλευρῶς, ἐν ἀνάγκῃ νὰ ὑποκριθῇ ἕνα δραματικὸν ρόλον με τὴν βεβαιότητα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι θὰ τοῦ συγχωρήσουν τὴν ἀσυνέπειαν μεταξύ τοῦ τί εἶναι καὶ τί ἐκφράζει, ἐὰν τὸ δράμα τοὺς συγκινήσῃ. Τὰ πράγματα τοῦ σημερινοῦ κόσμου εὐρίσκονται μεταξύ των εἰς ἕνα συναγωνισμὸν ὑποκρισίας. Παντοῦ καὶ με κάθε μέσον ἐπιδιώκουν νὰ σιχμαλώτισουν τὸν ἄνθρωπον. Πρὸς τοῦτο δὲν ἔχουν τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μείνουν πιστὰ εἰς τὴν φύσιν των, ἀλλ' ἐὰν θέλουν νὰ ἐπικρατήσουν, τὸ ἀπαραίτητον χρέος νὰ περιβληθῶν τὴν μορφήν, ἢ ὁποῖα θὰ τραθήξῃ τὴν γενικὴν προσοχήν. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι σήμερον ἐπανεστάτησεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ὑπερβολή, μία διάθεσις πραγμάτων καὶ ἀνθρώπων νὰ συνοψισθῶν εἰς ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερα γνωρίσματα, ἀρκεῖ νὰ δηλώνουν σαφῶς εἰς τοὺς ἄλλους, περὶ τίνος πρόκειται. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ἔχει δύο ὄψεις:

Ἄφ' ἐνὸς μὲν τὸ περιβάλλον χάνει σήμερον τὸ γνώριμον ὕφος του καὶ συνίσταται εἰς ἀλλεπαλλήλους αἰφνιδιασμούς, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ κατορθῶν νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ἔσω, ἀλλὰ νὰ παρακολουθῇ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, τί τὸν πλησιάζει, δηλαδή νὰ μὴ κατευθύνῃ τὴν προσοχήν του καὶ ὅπως τὰ ζῶα νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα, χωρὶς νὰ τὰ προβλέπῃ, ἐμφανίζονται εἰς τὸν δρόμον του, ἀφ' ἐτέρου ἢ συνεχῆς αὐτῇ στροφή πρὸς τὰ ἔξω σημαίνει μίαν ἀδιάκοπον πρόσληψιν παραστάσεων. Δεδομένου ὅμως, ὅτι ἡ προσληπτικὴ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου εἶναι περιορισμένη, συμβαίνει σήμερον ἡ προσοχή του νὰ μὴ διακρίνῃ τὴν λεπτομέρειαν ἢ μᾶλλον νὰ τὴν ταυτίζῃ πρὸς τὴν ὀλότητα καὶ συγχρόνως νὰ μὴ τῆς κάνουν ἐντύπωσιν τὰ κανονικὰ σχήματα, ἀλλ' ὅ,τι ἔχει φυσικὴν μορφήν, νὰ τὸ ἀντιπαρέρχεται ὡς ἐπουσιῶδες. Σήμερον εἰς τὴν ἱστορίαν τὸ ὀμαλὸν ἀρχίζει νὰ παρουσιάζεται ὡς ἀνώμαλον, νὰ ἐπέχῃ τὴν θέσιν τῶν ἀπαραδέκτων πραγμάτων, ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δὲν ἀξίζουν τὴν προσοχήν, ἀλλὰ τὴν καταφρόνησιν. Ἡ προσοχὴ συνηθίζει παντοῦ εἰς τὴν ἑκπληξιν, θεωρεῖ δηλαδή τὸ ἀσύνηθες καὶ τὸ ἑκτακτὸν ὡς τὰ μόνα ὀμαλὰ πράγματα τῆς ζωῆς. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἰδίως τὰ κανονικὰ καὶ τὰ φυσικὰ σχήματα κινδυνεύουν εἰς τὴν ἐποχὴν μας νὰ χάσουν τὰ γνωρίσματά των, νὰ παρέρχωνται, ἐφ' ὅσον δὲν κάνουν ἐντύπωσιν, ἀπαρατήρητα, ὅπερ σημαίνει νὰ μὴ δικαιουῦνται θέσιν εἰς τὴν γλῶσσαν.

Διὰ νὰ ἔχουν δικαίωμα ὑπάρξεως, ὀφείλουν τὰ πράγματα τῆς ἐποχῆς μας νὰ κατέλθουν εἰς ἓνα ἀγῶνα δρόμου πρὸς τὴν ἀνωμαλίαν, πρὸς ὅ,τιδήποτε θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προσεχθῆ, ἀσχέτως τοῦ ἐὰν ἀποκαλύπτῃ ἢ συσκοτίζῃ τὴν πραγματικὴν των φύσιν. Συμβαίνει λοιπὸν σήμερον οἱ τρόποι ἐκφράσεως τῶν πραγμάτων νὰ ἐγκαταλείπουν ἐπίτηδες τὴν συνάφειάν των πρὸς ὅ,τι ἐκπροσωποῦν, νὰ παίζουσι μίαν κωμωδίαν καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ γράφουσι τὸ ὄνομά των, ὡς ἐὰν μὲ τὸν συνειρημὸν ὀνόματος καὶ κωμωδίας εἶχεν ἀποδειχθῆ ἡ σύστασις των. Μὲ τὴν ἐπανάστασιν τῶν ὑπερβολικῶν χαρακτήρων καταστρέφεται λοιπὸν ἀκόμη περισσότερον ἢ οὕτως ἢ ἄλλως τεχνικῶς διαλυομένη σχέσις μεταξὺ ὀνόματος καὶ πράγματος καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος παύει νὰ ἐκπλήσεται καὶ ἔχει τὴν ἀπαίτησιν, ὅ,τιδήποτε χρειάζεται τὴν συγκατάθεσίν του, νὰ τὸν ἀφήσῃ ὅπωςδήποτε ἀναυδόν. Τοποθετεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐντὸς ἐνὸς πληθωρισμοῦ τῶν ἀσυγκρίτων, ὥστε τελικῶς τὰ πάντα νὰ ἔχουν τὸ ἴδιον πρόσωπον, ὁ θάνατος καὶ τὸ ἔγκλημα, ἡ εὐεργεσία καὶ ἡ καταδίκη, ἡ θυσία καὶ ἡ ἐκδίκησις, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ κακία, τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀλήθεια, τὰ μηδαμινὰ καὶ τὰ οὐσιώδη. Κατ' οὐσίαν σήμερον τίποτε δὲν εἶναι μηδαμινόν, εἶναι ὅμως τὰ πάντα ἐξ ἴσου ἀσήμαντα, θανασίμως μεταξύ των ἀντίπαλα, ταυτοχρόνως ἀπαραίτητα καὶ ἀνάξια λόγου. Ὁ κόσμος ἀπεφάσισε νὰ συναίρῃ τὸ μηδὲν καὶ τὸ εἶναι.